

syn til faktiske oplysninger hidrørende fra private – f.eks. oplysninger fra en udlejer til brug for bøligning eller fra en arbejdsgiver i en sag om kontantydelse efter bilstandsloven – når betingelserne for at undlade forudgående partshøring i øvrigt er opfyldt. Dette gælder i disse tilfælde også, selv om myndigheden ikke kan udelukke, at parten vil kunne korrigere eller supplere oplysningerne eller afsvække deres betydning for afgørelsens udfald.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal myndigheden i tilfælde, hvor forudgående partshøring er undladt i medfør af *stk. 1*, samtidig med afgørelsens meddelelse gøre parten bekendt med adgangen til at få sagen genoptaget. Myndigheden kan fastsætte en frist for fremsættelsen af genoptagelsesbegæringen.

Henvisningen til § 18 indebærer dels, at der i de tilfælde, hvor der efter denne bestemmelse slet ikke består nogen pligt for myndigheden til at iværksætte partshøring, heller ikke består nogen pligt til at iagttage bestemmelsen i § 19, dels at der efter § 19 kan gøres de samme begrænsninger med hensyn til de faktiske oplysninger, der skal forelægges parter, som de, der følger af § 18.

Som anført ovenfor i bemærkningerne til *stk. 1* medfører denne bestemmelse ikke nogen udvidelse af myndighedens adgang til at omgøre en truffet afgørelse. Derimod indebærer bestemmelsen sammenholdt med bestemmelsen i *stk. 1* en *forpligtelse* for myndigheden til, i tilfælde hvor partshøring er undladt i medfør af *stk. 1*, at realitetsbehandle sagen på ny, hvis parten fremsætter begæring herom og fremkommer med oplysninger, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Efter bestemmelsen i *stk 3* afbrydes en eventuel klagefrist, hvis parten fremsætter genoptagelsesbegæringen inden klagefristens udløb. Klagefristen løber i så fald videre fra det tidspunkt, hvor afgørelsen er meddelt parten, dog med mindst 14 dage. Der kan i øvrigt henvises til bemærkningerne nedenfor til § 24, *stk. 2*.

I tilfælde, hvor en part har fremsat anmodning om sagens genoptagelse, men hvor myndigheden ikke finder grundlag for at ændre afgørelsen, må begæringen jævnlig opfattes som en begæring om en begrundelse for den trufne afgørelse, jfr. lovforslagets § 24. I sådanne tilfælde bør begrundelsen meddeles i overensstemmelse med reglerne i lovforslagets kapitel 6, også for at undgå, at parten på grundlag af en eventuel efterfølgende begæring om begrundelse opnår en yderligere forlængelse af en eventuel klagefrist i medfør af bestemmelsen i § 24, *stk. 2*.

Til § 20

Bestemmelsen i lovforslagets § 20 svarer med enkelte lovtekniske ændringer i det hele til § 12 i den gældende lov om offentlighed i forvaltningen. I bestemmelsen i *stk. 2*, nr. 3, er det præciseret, at bestemmelsen i *stk. 1* om partshøring efter partens begæring ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor der ved lov er fastsat særlige bestemmelser, der sikrer, at parten kan få adgang til at afgive en udtalelse til sagen, inden afgørelsen træffes. Dette svarer til, hvad der i administrativ praksis antages at gælde efter § 12 i den gældende lov om offentlighed i forvaltningen.

Om samspillet mellem denne bestemmelse og lovforslagets regler om partshøring på myndighedens initiativ henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 c.

Til kapitel 5

Bestemmelserne i lovforslagets §§ 21 og 22 indeholder regler om henholdsvis klagevejledning og vejledning om eventuel frist for domstolsprøvelse. Bestemmelserne i lovforslaget om klagevejledning følger i det væsentlige begrundelsesudvalgets indstilling herom. Om baggrunden for bestemmelserne kan der i det hele henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 d.

Til § 21

Bestemmelserne i lovforslagets § 21 om klagevejledning med hensyn til adgangen til at indbringe en forvaltningsafgørelse for en overordnet forvaltningsmyndighed til efterprøvelse svarer i det væsentlige til det af begrundelsesudvalget udarbejdede udkast til et cirkulære herom. Der henvises til side 60 i betænkningen.

Om de principielle synspunkter, der kan anføres til støtte for gennemførelsen af en almindelig regel om sådan klagevejledning, henvises til betænkningens side 58 f., jfr. også referatet a.st. s. 53–57 af folketingets ombudsmands praksis.

Bestemmelsen vedrører kun vejledning om adgangen til at klage til anden forvaltningsmyndighed (administrativ rekurs). Derimod indebærer bestemmelsen ikke, at myndigheden af sig selv er forpligtet til at give vejledning om muligheden for at rette henvendelse til den almindelige kommunale tilsynsmyndighed eller en speciel tilsynsmyndighed eller om muligheden for at klage til folketingets ombudsmand. Det følger imidlertid af den almindelige vejledningspligt, der gælder for alle forvaltningsmyndigheder, at myndighederne skal